

ת"פ 42572/09/13 - מדינת ישראל נגד אדמון סוויסה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 42572-09-13 מדינת ישראל נ' סוויסה(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
אדמון סוויסה (עציר)

הנאשם

גזר דין

בתיק זה, הורשע הנאשם במסגרתו של הסדר טיעון, כי ביום 24.9.13 סמוך לשעת צהריים, התפרץ לדירתה של משפחת לוי ברחוב הרב זווין מס' 15 בירושלים (להלן: "הדירה").

הנאשם נכנס לדירה בדרך שאינה ידועה, חיטט במגירות חדר השינה, ונטל שרשרת פנינים מעוטרת השייכת לבעלת הבית.

אחד מבני הבית, שהגיע למקום עם חבריו, לכד את הנאשם, ועכבו עד להגעתם של השוטרים למקום.

בשל כל אלו, הורשע הנאשם בעבירת כניסה למקום מגורים, וכן בעבירה של גניבה (על פי סעיפים 406(א) - 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977).

המאשימה סבורה כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל ארוך ומרתיע בשל חומרת העבירות, הערך המוגן של זכות האדם לקניינו ונסיבותיה של העבירה המתוארת בכתב האישום.

מתחם הענישה ההולם בעבירת ההתפרצות למקום מגורים בנסיבות המקרה דנן כפי שהן קיימות לחומרה ולקולה, כך לשיטתה, צריך שיעמוד על **12-24 חודשי מאסר בפועל**, ומתחם העונש ההולם בכל הכרוך בעבירת ניסיון הגניבה צריך שיעמוד על **מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד ל- 24 חודשי מאסר בפועל**.

בעברו של הנאשם 28 הרשעות קודמות במגוון עבירות סמים, רכוש ואלימות בגינן הוא ריצה עונשי מאסר העולים כדי **18 שנות מאסר** בפועל ממש.

העונש המתאים, לאור נתוניו של הנאשם, כך לגישה של המאשימה, צריך שישוּיך **לחלקו המרכזי** של מתחם הענישה ההולם ויעמוד על **15** חודשי מאסר בפועל.

לעונש זה, כך לדברי המאשימה, יש לצבור לכל עונש שייגזר בתיק דנן, מאסר מותנה חב הפעלה הכולל **24 חודשי מאסר (תקופת התנאי הארוכה מבין התקופות שהוטלו, כפי שיפורט לעיל)** כמפורט בגזרי הדין בת.פ. 7962-07-10 (בית משפט השלום בתל אביב) וכן ת.פ. 63020-10-10 (בית משפט השלום בבאר שבע) שהוגשו לעיוני.

מאסר מותנה בר הפעלה זה מחולק באופן הבא:

ת.פ. 7962-07-10

עשרים וארבעה (24) חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים או ניסיון להתפרצות למקום מגורים.

שנים עשר (12) חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים על כל עבירת רכוש (למעט עבירה על פי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977).

ת.פ. 63020-10-10

שישה (6) חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים בגין עבירות רכוש או סמים.

לדעת המאשימה, ניתן וצריך להפעיל את שלושת המאסרים המותנים המוזכרים לעיל, באופן שייגזרו עליו 24 חודשי מאסר (כאורכו של המאסר המותנה הארוך מבין השלושה שהוצגו בפני) נוסף על כל עונש מאסר נוסף שיוטל בגין תיק זה.

מאידך, ביקש **הסניגור, עוה"ד ארז בר צבי**, שלא למצות עם הנאשם את הדין, להתחשב ברקעו הסוציאלי הקשה ובעברו המשפחתי העגום, וכן בעובדה כי מדובר בעבירות רכוש ברף הנמוך שלהן.

מדובר, כך לדעת ההגנה, בנאשם שסיפור חייו קשה וסבוך, אשר התנהגותו בעבר הייתה ילדותית ולא בשלה ומקורה במצוקתו ובהתמכרויותיו לאלכוהול ולסמים, אולם, מאז, עשה הנאשם תפנית משמעותית בחייו, עד כדי ששימש כחונך וכמסייע לקבוצות נערים במצוקה, כפי שעולה מאסופת מסמכים שהוגשה לי בעניין זה.

בשל כל אלו, מבקש ב"כ הנאשם להקל בעונשו ולהעמיד את העונש המתאים על **שנת מאסר בפועל**, הכוללת בתוכה

את המאסרים המותנים שצוינו לעיל.

עוד טען הסניגור, כי המאסר המותנה בן 24 החודשים (כפי שצויין לעיל), לא חל במקרה דנן, מאחר ומדובר בכניסה לדירה, ולא בהתפרצות שיסודותיה העובדתיים שונים במהותם ובמשמעותם.

הסניגור המלומד הוסיף וציין, כי במהלך ימי מעצרו של הנאשם, נפטר אחיו, והותר לנאשם להשתתף בהלוויה למשך מספר שעות, אך לא הותר לו לשבת "שבעה" ולהשתתף בצער המשפחה, עניין שהסב לנאשם צער גדול לבד מן הצער המובן והבסיסי על מותו של אחיו, כאמור.

הצדדים הגישו פסיקה תואמת, כל צד ופסיקה מטעמו, כל צד ומתחמו העונשי.

הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, הבין כי טעה בהתנהלותו עד עתה, וביקש הזדמנות נוספת לשקם את משפחתו ולחדש את הקשר עם ילדיו (שאחד מהם, שמסר עדות אופי לטובת אביו הנאשם, צפוי להתחתן תוך פרק זמן של חודשים ספורים).

בנו של הנאשם, מר אבירן סוויסה, העיד אף הוא לזכות אביו, וביקש כי הנאשם יעמוד לצידו בעת חופתו, העתידה להתקיים בעוד חודשים ספורים.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם

הערך המוגן עליו אותו יש לבצר בעניינו של התיק דנן, הוא שמירה על רכושו של אדם בדרך של הגנה ה"טריטוריה" הפרטית וכיבוד גבולותיה. הנאשם, למרבה הצער, לא כיבד ערך זה, ונכנס לדירה תוך ניסיון גניבה כמתואר לעיל.

הכניסה לדירה נעשתה לאור יום, ותוך שהנאשם לוקח בחשבון אפשרויותיו כי בעלי הבית עלולים להיות בדירה, חשש שהתברר כנכון וכמוצדק בסופם של דברים.

בא כוח הנאשם, הגיש לעיוני את **עפ"ג 27721-03-14** (מדינת ישראל נ' איתמר בן אבו - ניתן ביום 8.5.14 בבית משפט המחוזי בירושלים), ואשר במסגרתו אושר מתחם ענישה של עבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל שנקבע על ידי בת.פ. **5645-04-13**, בעטיין של שתי כניסות של המערער לדירת שכנו, וגניבת חשיש שהוחזק שם כדיון. המתחם העונשי אכן אושר, אולם בית המשפט המחוזי קבע כי "**ניתן היה לקבוע בגדרו של מתחם זה רף מרבי גבוה יותר**" (פסקה 10 לחוות דעתו של כבוד השופט י. נועם). נתון נוסף שיש לדון בו תוך כדי השוואתם של שני התיקים, הוא העובדה כי המערער **בעניין בן אבו**, ידע כי בעל הדירה שנפרצה לא ישהה בביתו בעת ביצוע העבירה משום שהיה מודע לעובדת נסיעתו לחופשה, וזאת בניגוד לנאשם דנן אשר נכנס לדירה מבלי שידע כי בעליה לא ישהה שם, ותוך שהוא

לוקח בחשבון מפגש עימם, כפי שבאמת, לדאבון הלב, אכן אירע.

לטעמי, מתחם הענישה ההולם בהתחשב בערך המוגן, בנסיבות העבירה ובפסיקה הנוהגת עבור "מקבץ" העבירות המיוחסות לנאשם עומד על **6-15 חודשי מאסר בפועל ממש**.

עד כאן, ה"מעשה", ומכאן ואילך - ה"עושה".

העונש המתאים

כעת מתברר, כי מעשיו אלו של הנאשם, מהווים המשך ישיר לחוסר הכבוד שהוא חש לקניינו של הזולת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בשורה ארוכה של אישומים בגינם הוא הורשע בעבר, ואף ריצה בעטיין עונש של 18 שנות מאסר וכן 27 חודשי מעון נעול אותם ריצה בנערותו, בגין עבירות דומות, כאמור וכמפורט.

העולה מהמקובץ הוא, כי הנאשם יליד 1966, בן 48 שנים כיום, החל את דרכו העבריינית בגיל 15 (בשנת 1981), ומאז חלפו 33 שנים מתוכם הוא שהה למעלה מ-20 שנים מאחורי סורג ובריא (בבתי הכלא השונים ובמעונות נעולים).

בחשבון פשוט ומזעזע כאחד, עולה כי 70% מחייו הבוגרים, עברו על הנאשם בבית האסורים.

הנאשם היה מבצען הדומיננטי של העבירות בהן הורשע, ומעשיו כללו כניסה לדירת המגורים, וגניבת מחרוזת הפנינים, כמפורט לעיל.

הנאשם בדברו האחרון, חזר ביקש כי אקל בעונשו, הצהיר כי הוא מבקש לתקן את דרכיו וכן ביקש את רחמי בית המשפט בכך הכרוך בכך.

נתוני האישיים המורכבים של ה"עושה" יש בהם כדי למקמו בחלקו **המרכזי-עליון** של מתחם הענישה ההולם, תוך התחשבות בעברו העשיר והשלילי, וכן העובדה הכמעט מוכחת כי ללא הליך טיפולי-שיקומי רציני ומעמיק רבים הסיכויים כי נשוב ונפגש בנאשם זה בנסיבות לא נעימות, והליך טיפולי שכזה, למרבה הצער, אינו בנמצא.

הבאתי בחשבון את תקופות המאסר שריצה הנאשם, ואת העובדה כי לא היה בהן כדי להרחיקו מאורח החיים העברייני בו בחר, אם באונס ואם ברצון, כמו גם את העובדה כי ביצע את המיוחס לו בעת שמאסרים מותנים תלוי ועומד נגדו ללא שהדבר הרתיעו או עורר בו "מחשבה שנייה".

מאסרו המותנה של הנאשם בן 24 החודשים כפי שפורט לעיל, לא יכול להיות מופעל במקרה דנן, מאחר והמאסר המותנה נשוא דיונונו הוטל בגין עבירה של "**התפרצות למקום מגורים או ניסיון התפרצות**", ולא בגין עבירה של כניסה

למקום מגורים, כפי שיוסבר להלן.

פעולת ה"התפרצות" מוגדרת בחוק (סעיף 405 לחוה"ע) כ"שבירה" או "פתיחה", וזו לשונו של החוק:

(א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ.

(ד) הנכנס לבנין באיום, בתחבולה, או בקנוניה עם אדם שבבנין, או נכנס לארובה או לפתח אחר של הבנין העומד פתוח דרך קבע לצורך מסויים וכרגיל אינו נועד לשמש לכניסה, רואים אותו כאילו פרץ ונכנס (הדגשים שלי - ש.ה.).

עיננו הרואות, החוק קובע מספר דרגות כניסה לבנין המחולקות על פי רמת התוקפנות והאגרסיביות שבהן.

הדרגה הראשונה (סעיף א'), התוקפנית מכולם, היא ה"**פורץ**". מדובר בפעולה אקטיבית הכוללת "שבירה" או "פתיחה" היכולה להתבצע ב"מפתח, משיכה, דחיפה, הרמה".

הדרגה השניה (סעיף ב'), ה"עדינה" יותר, היא ה"**נכנס**". מדובר בכניסה לבנין של חלק מהגוף או של כלי בו משתמש העבריין המבצע את הפעולה. בשל היעדרה של הגדרה אחרת, מסתבר כי הכניסה יכולה להתבצע גם ללא כל פעולה אקטיבית ו/או תוקפנית של הסרת מכשול העומד בדרכו של ה"נכנס".

סעיף ג' לחוק, מלמדנו כי הבחנה זו נכונה וראויה, שהרי על פיו "הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ". היוצא מכך, כי מי שנכנס ויוצא מבנין ללא "שבירה" או "פתיחה" (שהן, כזכור, פעולות אקטיביות/אגרסיביות שנועדו להסרת מכשולים העומדים בפניו של המתפרץ), הוא אינו "מתפרץ", אלא קרוב לוודאי שיוגדר כ"נכנס".

סעיף ד' לחוק מלמדנו, כי "כניסה" יכול שתעלה כדי "התפרצות" ככל שהיא מורכבת מ"כניסה" יחד עם "איום, תחבולה או קנוניה". רוצה לומר, אלימות או תוקפנות אינה באה לידי ביטוי רק בפעולה אגרסיבית-אקטיבית, אלא גם בפעולה שיש בה ערמה ומרמה.

הוכחה נוספת להבדל העקרוני הקיים בחוק בין "כניסה" ו"התפרצות", עולה ממידת העונש המופחת (עד חמש שנות מאסר) אותו מייחס החוק ל"נכנס", לעומת עונשו הנקוב של ה"מתפרץ" (עד שבע שנות מאסר). יש בהבחנה זו ללמדנו, כי המחוקק ראה בהתפרצות חומרה יתירה בשל תעוזתו של העבריין המוכן לממש את זממו תוך ביצוע מעשה תוקפני אקטיבי, וזאת בניגוד ל"נכנס" המבצע את זממו תוך ניצול מצב קיים מבלי לנקוט בכל פעולה כדי לממש את שאיפותיו.

הטלת מאסר מותנה על עבירת התפרצות, מהווה אמירה ברורה לפיה בחר בית המשפט שהטיל את המאסר המותנה לעשות כן בגין עבירות שעניינן חדירה לבניין תוך שימוש בפעולה אקטיבית כדי לאפשר זאת, ולא בעניינו של מי שנכנס לבניין ללא שימוש בפעולה שכזו, שהיא עבירה שחומרתה מופחתת ויסודותיה העובדתיים שונים, על אף שכותרתם דומה, ומטרתם, שהיא חדירה אסורה למרחב פרטי, זהה.

עמדתה המנוגדת של המאשימה תוך שהיא מסתמכת על ע"פ 6420/10, **קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל** (תק-על 2011(3), 2959- להלן "**עניין סלסנר**"), ראויה להדחות.

בעניינו של **סלסנר**, קבע בית המשפט העליון כי מאסר מותנה המוטל בגין עבירת "אלימות", יוכל להיות מופעל אף בעבירת איומים, המהווה אלימות מילולית, מאחר והמושג "אלימות" המופיע כ"טריגר" להפעלת התנאי הוא רחב ואין לצמצמו לאלימות פיזית בלבד.

בכל הכבוד, עירפול זה שהיה קיים בעניינו של סלסנר, אינו קיים במקרה דנן.

לשונו של התנאי (ת.פ. 7962-07-10 מבית משפט השלום בתל אביב, עמ' 13 ש' 6-8) ברורה ובהירה ועניינו "התפרצות" המוגדרת אף היא באופן בהיר וברור בחוק, כפי שפורט לעיל.

מעתה אמור כי, "כניסה" נמצאת במדרג נמוך יותר (מזו של ה"התפרצות"), הן בפן העובדתי, הן בפן המהותי והן בענישה הנקובה.

מאסר מותנה אשר התנאי להפעלתו הוא ביצוע עבירה ברמה "גבוהה" של יסודות נפשיים, עובדתיים ועונשיים, אינו יכול להיות מופעל על ידי עבירה אחרת שעוצמתה ומהותה, העובדתית, הנפשית והעונשית נמוכים יותר.

כל אלו, מוליכים למסקנה המתבקש כי המאסר המותנה בן 24 החודשים לא יופעל בתיק דנן, וכך אני קובע.

נותרנו אם כן, עם שתי תקופות של מאסר מותנה, האחת בת 6 חודשים (ת.פ. 63020-10-10), והשנייה בת 12 חודשי מאסר (ת.פ. 7962-07-10).

לטעמי, בשל נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, היותו ערירי (הלכה למעשה, על אף שהוא בעל משפחה, הרי שמשפחה זו היא "על הנייר" בלבד, בשל העובדה כי משפחתו ניתקה את כל קשריה עימו בשל מעשיו), העובדה כי "בילה" שנים ארוכות מאחורי סורג ובריח, רצונו המילולי להשתקם ואסופת התעודות שהוצגה לעיוני המראה כי הנאשם מסוגל, כאשר הוא מעוניין בכך, לסייע לחברה ולהוות גורם חיובי בה, הרי שאני סבור כי המאסרים המותנים הארוכים שהוטלו, צריך שיחפפו בחלקם ויצטברו בחלקם לכל עונש אחר שאקבע בתיק זה.

לאחר ששקלתי את כל הנצרך, נתתי את דעתי להודאת הנאשם, לגילו, לעברו הפלילי, לרקע המתואר על יד שירות המבחן, לנזק שנגרם לקרבנות העבירות וכן יתר הנתונים הנצרכים לעניין, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אחד עשר (11) חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו בתיק דנן (מיום 24.9.13).

2. אני מפעיל בזאת את 12 חודשי המאסר המותנה שהוטל בת.פ. 10-07-7962 (בית משפט השלום בתל אביב, עמ' 13 סעיף ד') באופן ששמונה חודשים מתוכם ירוצה במצטבר לעונש שהוטל בגין התיק דנן וארבעה חודשים ירוצו בחופף.

אני מפעיל בזאת את ששת חודשי המאסר המותנה שהוטל בת.פ. 10-10-63020 (בבית משפט השלום בבאר שבע), כך שהם ירוצו בחופף לכל עונש אותו הטלתי בתיק זה.

לסיכומם של דברים, יירצה הנאשם עונש של תשעה עשר (19) חודשי מאסר שיימנו מיום מעצרו (24.9.13).

3. שבעה (7) חודשי מאסר אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על עבירת רכוש במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו.

אכיר תודה לשב"ס אם יעשו ככל שביכולתם להתאים לנאשם מסגרת חינוכית-טיפולית, אשר יהיה בה כדי לסייע לו להמשיך את מהלך חייו כיאות בתום ריצוי מאסרו. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ד, 29 מאי 2014, בנוכחות הנאשם, ובאי כוח הצדדים.